

Чому це сталося саме зі мною?

Хіба взагалі таке буває?

Банальна думка у небанальній ситуації. Та що там!
Неймовірній ситуації.

Христина Бора тихо причинила за собою двері нотаріальної контори і застигла на ганку. Вітер гнав уздовж вулиці сірі хвилі осіннього дощу — ті йшли виразними смугами: темно-сіра, світло-сіра, свинець — срібло, свинець — срібло. Дрібними краплями засівало навіть сюди, під глибокий дашок над двома сірими від вологи колонами. Освіжаючий холодний душ у розпашіле обличчя — саме те, що потрібно, аби прийти до тями.

Дім у спадок.

Від незнайомої людини.

Господи, дім! Дім, чорт забирай! Повна маячня.

Нічого за півжиття не заробила, про свій будинок вже й не мріяла, як раптом без жодних зусиль, без по руху пальця, як грім серед ясного неба — отримайте, будь ласка, документи, згідно із волею Володимира

Лисковича, ви відтепер є власницею будинку, ось адреса, необхідні витрати з вашого боку наперед оплачено попереднім власником.

Бора не розуміє значення слів, ніяк не може вто-ропати, що відбувається. Вона справляє враження повної ідіотки. Незворушно-свинцевий вираз обличчя огрядного нотаріуса, промовиста черга швидких поглядів його яскравої помічниці. Вітаємо, нам дуже приємно. Дякую, е-е-е, мені теж. Хоча це просто слова, приємно — неприємно; дивно — ось точне слово. Саме дивно. Ось так.

Відчуття дощового пилу на обличчі цілком реаль-не. І документи — Бора розшпилює сумку, аби на них подивитись, торкається пальцями цупкого коричне-вого конверта зі зв'язкою незнайомих ключів — цей вагомий додаток перекоонує більше, ніж усі папери з печатками. Десь у Львові існує будинок, що нале-жить їй, Христині Борі.

...Коли нотаріус розклав папери і, глянувши на Бору поверх окулярів, назвав незнайоме прізвище таєм-ного благодійника, вони кілька секунд дивилися одне на одного: удавано-неупереджений нотаріус і щиро вражена Бора. «Але чому? — запитала вона. — У ньо-го що, нікого з рідних немає?..» Вона дратувала нота-ріуса. Той намагався не виказувати цього, а от по-мічниці з акриловими нігтями, схожими на пазурі... Як вона працює за комп'ютером із такими довжелез-ними, хижими кігтями?

Вже на ганку нотаріальної контори її раптом наче шпигнуло: Володимир, Володимир... як він сказав прізвище? Лискович. Може, йдеться про... Справді, саме Лискович. Чи Лискевич? Якось так звучало прі-

звище Володьки. Точно! Це Володька. Бачилась з ним востаннє бозна-коли. Одразу й не пригадаєш. Після з'ясування стосунків більше не зустрічались. Хіба коротко і випадково. Та ні, навіть коротко не бачились. І нічого не чула про нього.

Фантастика.

Витягнула парасолю. Розчахнула її, затулилася від вітру та дощу, хоча це й не дуже допомагало, і побігла до трамвайної зупинки, відчуваючи, як у правому черевіку робиться холодно й вогко.

Правки у тексті були незначні, здебільшого пунктуаційні. Автор історичної повісті непогано володів мовою, натомість раз у раз припускався помилок, яких міг би уникнути, якби не лінувався зазирнути у словник. Бора виправила «інь-янь» — на «інь-ян», «дермантин» на «дерматин» і, звірившись з енциклопедією, змінила авторського мессершмідта на мессершмітта. У середу працювала у видавництві — здавала правлені тексти, вибирала, якщо була можливість вибору, нові тексти на правку, залишаючись часом аж до вечора. Особливо якщо ніхто не заважав й терміни підходили до кінця, бо вдома доводилось відволікатись на щось інше. Ще й свій роман нарешті пішов, упевнено й незворотно, як зсув ґрунту, хоч перед тим була тривала пауза, коли вже думала, що ніколи не писатиме. У видавництві, на щастя, графік відвідування був вільний — працюй де хочеш, хоч тут, хоч вдома, хоч у кав'ярні, лише б вчасно здати відредагований текст.

— Христіно Богданівно, — зазирнула у двері Оленка, — як по-іншому сказати *приблуда*? Щоб поруч два однакових слова не стояли?

Христиною Богданівною її називала лише Оленка — юне дівча, з вигляду школярка, яка минулого літа прийшла у видавництво після закінчення університету. Дотепер усі тут зверталися до Бори так, як її ровесники зі студентських часів. За прізвищем. Новенькі, що потрапляли у колектив, підхоплювали традицію, не одразу й дізнавшись, що Бора — це прізвище, а не екзотичне ім'я чи прізвисько. Вперше почувши «Христино Богданівно!», Бора не одразу й відреагувала. Ледь стрималась, аби не озирнутися, чи не стоїть, бува, за спиною її тезка. До звернення на ім'я та по батькові ще треба звикнути.

— У словник синонімів не дивилась? — запитала Бора учительським тоном. — То зазирни спочатку туди, не лінуйся. Знайдеш, що треба. — І додала м'якше: — Я ж контексту не знаю. Може бути *зайда*, хороше слово. *Захожа* — теж фактурний варіант...

У двері енергійно й коротко стукнули два рази — фірмове «дозвольте?» дівчинки, що розносила піцу. Безтурботна усмішка на рожевій мармизі, на кирпатому носі сяють веснянки: замовлення виконано!

— «Маргарита» з подвійним сиром! — урочисто повідомило руде сонечко.

— Сюди! — підняла вказівний палець Оленка. Озирнулась: — Христино Богданівно, залишу вам шматочок?

Бора зробила заперечувальний жест рукою, і за кілька секунд у кімнаті вже не було нікого. Оленка забрала руде дівчисько до сусідньої кімнати, розминувшись у дверях з Русланою, а до кабінету увірвалася галаслива енергія *ось вона я!*, замкнений простір завібрував надмірними децибелами, викликаючи ба-

жання притишити нав'язливий звук. Підхопивши скинуту збітку з вішака куртку Бори (*Ой вибач, відірвала петельку!!!*), Руслана влаштувалась за сусіднім столом, продовжуючи теревенити. Йшлося про все і ні про що, почуте не надавалося до переповідання. Інформаційна цінність монологу практично дорівнювала нулю, проте рівень емоцій зашкалював.

Борі було видно з вікна, як руденька дівчинка вийшла, відімкнула замок на ланцюжку, що з'єднував раму велосипеда із решіткою на брамі. Повільно втоплюючи педалі до землі, руденька рушила вздовж вулиці, підстрибуючи на бруківці й набираючи швидкість. Як тільки їй вдається довозити піцу неушкодженою...

Дощ вгамувався ще перед обідом, вітер підсушив брук, підсунув опале листя ближче до тротуару. І тут Борі спало на думку: а чи не подивитися сьогодні, що за дім дістався у спадок?..

— Ти мене не слухаєш?

В очах Руслани — докір. Вона мовчить. Таке трапляється лише в одному випадку — коли вона помічає, що її слова пропускають повз вуха. Згодом, віднайшовши прогалину у поінформованості співрозмовника, Руслана охоче нагадає: а я тобі про це казала! А ти не слухала! Втім, зосередитись на побутових подробицях із життя Руслани не вдавалося нікому. Будяки порожніх слів надійно глушили тендітні паростки важливого, тому ніхто не чув того, що варто було почути.

Руслана глибоко вдихнула, зі стогоном видихнула, а відтак повернулась до марудної оповіді про те, як

вона дісталась до роботи. Під її бубоніння Бора набрала номер сина, показала Руслані жестом *почекай* і вийшла із мобількою у коридор:

— Владе, ти ввечері вільний?

— Ма, — нетерплячий тон, віддалене іржання коня, близьке сухе й апетитне хрумтіння, голосне форкання, дзенькання металу... — Давай швидше. Я біля Орлика.

— Хотіла з тобою один дім подивитися.

— Який дім? Ма, давай завтра. Я сьогодні з Катєю зустрічаюся.

— Ну... давай.

Глянула на годинник — і набрала номер Лідії.

— Говорити можеш?

— Не дуже. Щось термінове?

— Та ні. Думала, може, сьогодні приїдеш. Хотіла піти з тобою на оглядини одного будинку.

— Хіба завтра. А що за будинок?

— Приїдеш — розповім.

Бора повернулась до кабінету, підсунула до себе машинопис збірки есеїв, краєм ока зауваживши показово-зосереджений вираз обличчя Руслани. Та нахилилась над рукописом, усім своїм виглядом демонструючи: не хочеш — не говори, я тобі теж нічого не скажу і так само піду в коридор розмовляти по мобільці, щоб ти не чула.

Бора набрала по внутрішньому телефону бухгалтерію: «Дівчата, гроші нині будуть?» — «Завтра», — почула у відповідь, і, поразувавши гривні у косметичці, яка правила їй за гаманець, усе ж вирішила викликати таксі. До свого будинку належить дістатися автівкою. Щоб не блукати, шукаючи адресу,